

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 105.951 van 25 april 2002
in de zaak A. 66.534/VII-13.572.**

In zake :
1. Freddy DENUTTE,
2. Willy VAN BEVEREN,
3. Emiel VANDER HEYDEN,
4. Claude PIEPLU,
5. Nadine COPPENS,
die woonplaats kiezen bij
Advocaat H. BOONEN,
kantoor houdende te ANTWERPEN,
Jan Van Rijswijcklaan 5

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat M. BALLON,
kantoor houdende te ANTWERPEN,
Britselei 39

tussenkomen partij :

de c.v. INTERCOMMUNALE VOOR ONTWIKKELING VAN
HET GEWEST MECHELEN EN OMGEVING,
die woonplaats kiest bij
Advocaten J. GHYSELS, P. FLAMEY en partners,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Aarlenstraat 25.

DE RAAD VAN STATE, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Freddy DENUTTE, Willy VAN BEVEREN, Emiel VANDER HEYDEN, Claude PIEPLU en Nadine COPPENS op 23 november 1995 hebben ingediend om de vernietiging te vorderen van het besluit van de Vlaamse minister van leefmilieu en tewerkstelling van 15 september 1995 waarbij hun beroep tegen de beslissing van de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen van 23 februari 1995, houdende het verlenen van de vergunning aan de c.v. INTERCOMMUNALE VOOR ONTWIKKELING VAN HET GEWEST MECHELEN EN OMGEVING om een containerpark te exploiteren, gelegen te 2570 Duffel, Hoogstraat z.n., ongegrond wordt verklaard;

Gezien het verzoekschrift tot tussenkomst van 3 juli 1996;

Gelet op de beschikking van 19 juli 1996 die de tussenkomst van de c.v. INTERCOMMUNALE VOOR ONTWIKKELING VAN HET GEWEST MECHELEN EN OMGEVING toelaat;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur P. PROVOOST;

Gelet op de beschikking van 28 september 2000 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memories van de verzoekende partijen en van de tussenkomende partij;

Gelet op de beschikking van 12 februari 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 7 maart 2002;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat H. BOONEN, die verschijnt voor de verzoekende partijen, van Advocaat J. NIJS die, loco Advocaat M. BALLON verschijnt voor de verwerende partij, en van Advocaat J. GHYSELS, die verschijnt voor de tussenkomende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur P. PROVOOST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. De feiten

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Op 24 oktober 1994 dient de tussenkomende partij, de c.v. INTERCOMMUNALE VOOR ONTWIKKELING VAN HET GEWEST MECHELEN EN OMGEVING, een milieuvergunningsaanvraag in voor de exploitatie van een containerpark aan de Hoogstraat in Duffel.

Het gaat om containers voor bouwafval, glas, papier, karton, oude metalen, plastic flessen, textiel, groenafval, hout en niet-recycleerbaar afval, in totaal 605 m³, een “kluis” voor klein gevaarlijk afval, een tank voor 3.000 liter afvalolie, een tank voor 1.000 liter frituurvet en -olie, de opslag van 2.000 autobanden, van 500 m³ verhakseld hout, van 500 m³ snoeihout, een mobiele hakselaar voor houtafval, opslag van TL-lampen en batterijen.

De inrichting zou worden ingeplant achter de woningen van de verzoekende partijen, in woonuitbreidingsgebied volgens het gewestplan.

Er geldt geen goedgekeurd gemeentelijk plan van aanleg.

1.2. Er wordt één bezwaarschrift ingediend.

Er worden gunstige adviezen verleend door het college van burgemeester en schepenen, het bestuur milieuvergunningen, het bestuur voor ruimtelijke ordening (laattijdig), de OVAM, de Vlaamse Milieumaatschappij en de provinciale milieuvergunningscommissie.

1.3. Op 23 februari 1995 verleent de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen een milieuvergunning voor een beperkte termijn van tien jaar.

De vergunning wordt geacht in overeenstemming te zijn met de bestemming woongebied. Daartoe wordt volgende motivering gegeven :

“Gelet op het laatijdig gunstig advies dd. 11 januari 1995 (...) van het Bestuur voor Ruimtelijke Ordening (...); op volgende elementen uit dat advies :

1. Het betreft een nieuwe inrichting, nl. een containerpark, dat gaat gelegen zijn in woonuitbreidingsgebied.
2. Een woonuitbreidingsgebied is bestemd voor de groepswoningbouw zolang de bevoegde overheid over de ordening van het gebied niet heeft beslist.
3. Een containerpark kan stedenbouwkundig toegelaten worden in een woonuitbreidingsgebied door toepassing van art. 20-K.B. 28 december 1972. Dit artikel schrijft voor dat ‘bouwwerken voor openbare diensten, gemeenschapsvoorzieningen en openbare nutsvoorzieningen mogen toegelaten worden in zone-vreemde gebieden, indien hiervoor een dwingende en absolute noodzaak is én indien de inplanting verenigbaar is met de bestemming van het gebied’.
4. Er werd voor deze inplanting gekozen om de volgende redenen :
 - van alle andere inplantingen, die werden voorgesteld door IGEMO, bleek deze langs de Hoogstraat de meest geschikte,

- het woonuitbreidingsgebied zou in de nabije toekomst niet aangesneden worden,
 - art. 20 kon toegepast, nl. de inplanting van het containerpark wordt verenigbaar met de bestemming van het gebied gemaakt door de aanleg van een voldoende breed groenscherm en het nemen van de nodige maatregelen om de hinder t.o.v. de omwonenden te beperken;
 - er werd gekozen voor een beperkte periode van 10 jaar, om daarna de eigenlijke bestemming van het gebied te kunnen verwezenlijken.
5. Conclusie : Er kan een gunstig advies verleend worden voor de exploitatie van dit containerpark, op voorwaarde dat de exploitatieperiode beperkt wordt tot 10 jaar om daarna de eigenlijke bestemming van het gebied te kunnen verwezenlijken”.

En verder, samenvattend :

“Overwegende dat de exploitatie gaat gelegen zijn in een woonuitbreidingsgebied; dat de inplanting van een containerpark aldaar toegelaten is op grond van artikel 20 van het K.B. van 28 december 1972; dat het evenwel aangewezen is, met het oog op het verwezenlijken van de eigenlijke bestemming van het gebied, de exploitatie te beperken tot een termijn van 10 jaar”.

1.4. De verzoekende partijen tekenen tegen die beslissing administratief beroep aan.

1.5. Er wordt gunstig geadviseerd door de OVAM, het bestuur milieuvergunningen, dit uitdrukkelijk voor een termijn van twintig jaar, de afdeling stedenbouwkundige vergunningen, en tenslotte de gewestelijke milieuvergunningscommissie, ook uitdrukkelijk voor een termijn van twintig jaar.

Opgemerkt wordt dat er volgens het stedenbouwkundig advies op 17 februari 1995 een bouwvergunning voor “een beperkte periode van tien jaar” werd verleend.

1.6. Op 15 september 1995 wordt de bestreden beslissing genomen : de vergunning wordt bevestigd, en de termijn wordt gebracht op twintig jaar.

De stedenbouwkundige motivering gaat als volgt :

“Overwegende dat een containerpark stedenbouwkundig kan toegelaten worden in een woonuitbreidingsgebied door toepassing van art. 20 - K.B. 28 december 1972; dat dit artikel voorschrijft dat ‘bouwwerken voor openbare diensten, gemeenschapsvoorzieningen en openbare nutsvoorzieningen mogen toegelaten worden in zone-vreemde gebieden, indien hiervoor een dwingende en absolute noodzaak is én indien de inplanting verenigbaar is met de bestemming van het gebied’;

Overwegende dat er voor deze inplanting werd gekozen om de volgende redenen :

- van alle andere inplantingen, die werden voorgesteld door IGEMO, bleek deze langs de Hoogstraat de meest geschikte;

- het woonuitbreidingsgebied zou in de nabije toekomst niet aangesneden worden;
- art. 20 kon toegepast, nl. de inplanting van het containerpark wordt verenigbaar met de bestemming van het gebied gemaakt door de aanleg van een voldoende breed groenscherm en het nemen van de nodige maatregelen om de hinder t.o.v. de omwonenden te beperken;
- er werd gekozen voor een beperkte periode van 10 jaar, om daarna de eigenlijke bestemming van het gebied te kunnen verwezenlijken”;

2. De ontvankelijkheid van het beroep

2.1. Overwegende dat de tussenkomende partij met een brief van 10 mei 2001 aan de Raad van State een besluit van de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen van 23 november 2000 bezorgt, waarbij aan de tussenkomende partij een milieuvergunning wordt verleend om het in het geding zijnde containerpark te veranderen door toevoeging van een kadastraal perceel en door wijziging en uitbreiding, hoofdzakelijk wat de opslag betreft; dat de tussenkomende partij stelt dat dit besluit niet werd bestreden door de verzoekende partijen en dat het niet “onbelangrijk (lijkt) dit besluit in de algemene beoordeling te betrekken met betrekking tot het belang van de verzoekende partijen en het voorwerp van het beroep”;

2.2. Overwegende dat de verzoekende partijen onder meer repliceren dat zij hun belang bij hun annulatieberoep blijven behouden omdat bij vernietiging van het aangevochten besluit het besluit van 23 november 2000 tot wijziging en uitbreiding van het containerpark zonder voorwerp wordt, daar die wijziging en uitbreiding immers inherent verbonden zijn aan het lot van het voortbestaan van het reeds opgerichte containerpark;

2.3. Overwegende dat alleen datgene wat bestaat kan worden uitgebreid of veranderd; dat, dienvolgens, zoals de verzoekende partijen terecht aanvoeren, in geval van vernietiging van het basisvergunningsbesluit, het besluit van 23 november 2000 tot wijziging en uitbreiding van het containerpark geen uitwerking meer kan hebben;

3. De gegrondheid van het beroep

3.1. Overwegende dat de verzoekende partijen als eerste middel aanvoeren wat volgt :

“Eerste middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 5.1.1 en 20 van het Koninklijk Besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen, doordat de Vlaamse minister van Leefmilieu en Tewerkstelling (en zulks nog op grond van onjuiste feitelijke gegevens) meent dat een containerpark stedenbouwkundig kan worden toegelaten in een woonuitbreidingsgebied bij toepassing van voormeld art. 20 van het Koninklijk Besluit van 28 december 1972 terwijl :

- 1° artikel 5.1.1 van voormeld Koninklijk Besluit o.a. bepaalt dat woonuitbreidingsgebieden uitsluitend bestemd zijn voor groepswooningbouw,
- 2° artikel 20 van meervermeld Koninklijk Besluit bepaalt dat bouwwerken voor openbare diensten, gemeenschapsvoorzieningen en openbare nutsvoorzieningen mogen toegelaten worden in zone-vreemde gebieden, indien hiervoor een dwingende en absolute noodzaak is en indien de inplanting verenigbaar is met de bestemming van het gebied/woonuitbreidingsgebied.

Ontwikkeling

Het geplande containerpark wordt ingericht in een gebied dat volgens het gewestplan Mechelen (vastgesteld bij K.B. van 5 augustus 1976) een woonuitbreidingsgebied is.

Zulks is in strijd met de in het middel aangehaalde artikelen van het Koninklijk Besluit van 28 december 1972.

De inplanting van een containerpark op de bedoelde plaats is immers onverenigbaar met de bestemming van een woonuitbreidingsgebied.

Er bestaat geen dwingende en absolute noodzaak om op bedoelde plaats in een woonuitbreidingszone een containerpark in te richten wanneer er op geringe afstand (± 2 km) een niet volgebouwde industrie-zone met uitgeruste toegangswegen gelegen is.

Een ‘containerpark’ waarin o.a. klein maar gevaarlijk afval, afvalolie, frituurvet / -olie, autobanden zouden worden opgeslagen, is in wezen in strijd zelf met het begrip ‘woongebied’ en alleszins ontoelaatbaar in een gebied dat bestemd is voor groepswooningbouw.

De door het bestreden besluit aangevoerde motieven druisen volledig in tegen de aangehaalde wettelijke of reglementaire bepalingen”;

3.2. Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord doet gelden wat volgt :

“Het middel waarbij de verzoekende partijen de schending inroepen van artikel 20 van het Koninklijk Besluit van 28 december 1972, is ongegrond.

De geplande inrichting is volgens het gewestplan Mechelen (K.B. van 5 augustus 1976) overeenkomstig artikel 5.1.1 van het Koninklijk Besluit van 28 december 1972, gelegen in een woonuitbreidingsgebied.

Door toepassing van artikel 20 van het Koninklijk Besluit van 28 december 1972 kan de in te planten containerpark toegelaten worden in een woonuitbreidingsgebied.

Voornoemd artikel 20 schrijft voor dat :

‘bouwwerken voor openbare diensten, gemeenschapsvoorzieningen en openbare nutsvoorzieningen mogen toegelaten worden in zone-vreemde gebieden, indien hiervoor een dwingende en absolute noodzaak is én indien de inplanting verenigbaar is met (de) bestemming van het gebied’.

Voor de plaats van de inrichting bestaat er geen goedgekeurd gemeentelijk plan van aanleg.

Ten onrechte houden de verzoekende partijen voor dat er geen dwingende en absolute noodzaak voorhanden is alsook dat het containerpark ontoelaatbaar is in een gebied dat bestemd is voor groepswooningbouw.

In het bestreden Besluit dd. 15 september 1995 heeft de Vlaamse Minister van Leefmilieu en Huisvesting uitvoerig gemotiveerd waarom artikel 20 van het Koninklijk Besluit van 28 december 1972 van toepassing is en derhalve er wel degelijk sprake is van een dwingende en absolute noodzaak alsook dat de inplanting verenigbaar is met de bestemming van het gebied.

Voor de inplanting van het containerpark werd gekozen om de volgende redenen :

- van alle inplantingen, die werden voorgesteld door IGEMO, bleek deze langs de Hoogstraat de meest geschikte;
- het woonuitbreidingsgebied zou in de nabije toekomst niet aangesneden worden;
- de inplanting van het containerpark wordt verenigbaar gemaakt door de aanleg van een voldoende breed groenscherm en het nemen van de nodige maatregelen om de hinder t.o.v. de omwonenden te beperken.

Er weze benadrukt dat het in casu gaat om een inzamelplaats voor gesorteerde huishoudelijke afvalstoffen en ook klein gevaarlijk afval, afkomstig van partikulieren.

Vermits we te maken (hebben) met een inzamelplaats voor specifieke afvalstoffen van partikulieren, is deze inplanting volkomen in overeenstemming met het woonuitbreidingsgebied en is het tevens absoluut noodzakelijk ter centralisatie van gesorteerd huishoudelijk afvalstoffen en klein gevaarlijk afval van inwoners van de gemeente Duffel.

Dit wordt trouwens door de heer en mevrouw PIEPLU-COPPENS, erkend in hun beroepschrift van 20 april 1995.

‘Mijn man en ikzelf zijn ons bewust van de noodzaak van (...) dergelijke parken, ...’

Deze inplanting stemt tevens overeen met (het) afvalstoffenplan 1991-1995, zoals dit vastgesteld werd bij Besluit van de Vlaamse Regering van 20 februari 1991.

De Vlaamse Minister is tot de toekenning van de vergunning gekomen op basis van de hem overgemaakte en uitvoerig gemotiveerde adviezen van de overheidsorganen en rekening houdende met de geuite bezwaren van de beroepsindieners.

Van een beweerde schending van de artikelen 5.1.1. en 20 van het Koninklijk Besluit van 28 december 1972 kan derhalve geen sprake zijn”;

3.3. Overwegende dat de verzoekende partijen in hun memorie van wederantwoord herhalen dat woonuitbreidingsgebieden principieel uitsluitend bestemd zijn voor groepswooningbouw; dat zij er op wijzen dat er voor het betrokken gebied nog geen goedgekeurd gemeentelijk plan bestaat; dat, voorts, zij betogen dat er geen dwingende en absolute noodzaak bestaat voor de inplanting van een containerpark ter plaatse gelet op de aanwezigheid op ongeveer twee kilometer verder van een niet volgebouwde industriezone, dat bovendien de inplanting niet verenigbaar is met de bij het gewestplan Mechelen vastgestelde bestemming van het gebied, namelijk woonuitbreidingsgebied, en dat het feit dat de afvalstoffen afkomstig zouden zijn van particulieren nog niet betekent dat het containerpark verenigbaar is met de bestemming woonuitbreidingsgebied;

3.4.1. Overwegende dat de tussenkommende partij in haar verzoekschrift tot tussenkomst doet gelden wat volgt :

“(…)

1.3. De verzoekende partijen gaan er evenwel ten onrechte van uit dat de inplanting van het containerpark geschiedt in een zonevreemd gebied, nu een woonuitbreidingsgebied niet zonder meer verhindert dat andere functies dan de zuivere woonfunctie aan bod kunnen komen in dit bestemmingsgebied.

Krachtens artikel 5.1.1. zijn de woonuitbreidingsgebieden uitsluitend bestemd voor groepswoningbouw zolang de bevoegde overheid over de ordening van het gebied niet heeft beslist, en zolang, volgens het geval, ofwel die overheid geen besluit tot vastlegging van de uitgaven voor de voorzieningen heeft genomen, ofwel omtrent deze voorzieningen geen met waarborgen omklede verbintenis is aangegaan door de promotor.

Volgens de officiële toelichting bij voormeld inrichtingsbesluit, zoals opgenomen in de Ministeriële Omzendbrief van 3 augustus 1979 zijn de woonuitbreidingsgebieden reservezones van het woongebied en ligt in deze gebieden het accent eveneens op de woonfunctie, alsmede op alle functies die behoren tot de normale uitrusting van het woongebied.

Onder voorbehoud van de eigenheid van de woonuitbreidingsgebieden zijn volgens voormelde officiële toelichting de principes van artikel 5.1.0. van het inrichtingsbesluit eveneens van toepassing.

Dit laatste impliceert dat de aanverwante functies zoals handel, dienstverlening, ambacht- en kleinbedrijf eveneens bestaanbaar zijn met het bestemmingsgebied, voor zover deze taken van bedrijf om redenen van goede ruimtelijke ordening niet in een daartoe aangewezen gebied moeten worden afgezonderd, zo onder meer in een gebied voor openbare nutsvoorzieningen, en voor zover deze voorzieningen verenigbaar zijn met de onmiddellijke omgeving.

Om na te gaan of een containerpark niet eerder moet worden afgezonderd in een zone voor openbare nutsvoorzieningen, dient verwezen te worden naar artikel 17.6.2. en naar de officiële toelichting bij het inrichtingsbesluit van 28 december 1972.

Volgens voormelde officiële toelichting zijn de gemeenschapsvoorzieningen voorzieningen ten dienste van de gemeenschap en vervullen deze voorzieningen een taak van algemeen belang.

Nog steeds volgens voormelde officiële toelichting horen de meeste van de gemeenschapsvoorzieningen en openbare nutsvoorzieningen in het algemeen thuis in het woongebied, voor zover er een grote relatiefrequentie tot het publiek bestaat en horen in het bijzonder sommige gemeenschapsvoorzieningen slechts thuis ofwel in een speciaal daartoe voorzien bestemmingsgebied (artikel 17.6.2.) of in andere gebieden, wanneer zulks buiten het woongebied dient te gebeuren omwille van de specifieke functie of een bepaalde graad van hinderlijkheid van de inrichting.

1.4. Ten deze kan niet ontkend worden dat het inrichten van een containerpark in de eerste plaats de behoeften dekt van de inwoners van de gemeente op wiens grondgebied het containerpark wordt ingericht, zodat er een directe relatie bestaat van het woonpark met de woonfunctie.

Een containerpark mag immers niet verward worden met een stortterrein of een afvalverwerkingsinstallatie, die eerder thuishoren in een afgezonderde specifieke zonering voor gemeenschapsvoorzieningen en openbare nutsvoorzieningen, zoals andermaal wordt aangegeven in de hogervermelde officiële toelichting.

Bijgevolg dient te worden aangenomen dat de functie die uitgaat van een containerpark niet noodzakelijk om redenen van goede ruimtelijke ordening dient te worden afgezonderd in een zone voor openbare nutsvoorzieningen.

Aangezien anderzijds het bestreden besluit erop wijst dat het woonuitbreidingsgebied nog niet is aangesneden en de afstanden ten opzichte van de andere bestemmingsgebieden, zo onder meer een woongebied en een woongebied met landelijk karakter niet dermate problematisch zijn dat de mogelijke hinder niet zou kunnen worden opgevangen door het opleggen van aangepaste exploitatievoorwaarden, is de inrichting evenmin noodzakelijkerwijze onverenigbaar met de onmiddellijke omgeving.

1.5. Het middel, in zoverre het uitgaat van een vermeende planologische onverenigbaarheid, is dan ook ongegrond.

1.6. In ieder geval vindt het bestreden besluit een voldoende rechtsgrond, wat de planologische verenigbaarheid betreft van de aanvraag, in artikel 20 van het inrichtingsbesluit.

Krachtens voormeld artikel 20 kunnen bouwwerken voor openbare diensten en gemeenschapsvoorzieningen ook buiten de daarvoor speciaal bestemde gebieden worden toegestaan voor zover ze verenigbaar zijn met de algemene bestemming en met het architectonisch karakter van het betrokken gebied.

Volgens de hogervernoemde toelichting gaat het hier om werken of instellingen waarvoor omwille van het plaatsgebonden karakter of andere dwingende redenen een welbepaalde inplanting noodzakelijk is.

1.7. De verzoekende partijen stellen het in het middel ten onrechte voor alsof in artikel 20 van het inrichtingsbesluit zou vermeld staan dat dergelijke bouwwerken slechts zouden kunnen worden geduld indien daarvoor een dwingende en absolute noodzaak bestaat, en indien de inplanting verenigbaar is met de algemene bestemming.

Artikel 20 laat dergelijke bouwwerken integendeel zonder meer toe buiten de gebieden die speciaal bestemd zijn voor openbare diensten en gemeenschapsvoorzieningen onder de dubbele voorwaarde dat er geen onverenigbaarheid bestaat met de algemene bestemming van het gebied, hetgeen slechts zinnig kan begrepen worden in die zin dat de toekomstige ordening die voortvloeit uit het bestemmingsgebied door de voorgenomen bouwwerken niet in het gedrang wordt gebracht, en op voorwaarde dat er evenmin wordt geraakt aan het architectonisch karakter van het betrokken bestemmingsgebied.

1.8. Ten deze lijken de verzoekende partijen niet te betwisten dat het inrichten van een containerpark als een gemeenschapsvoorziening dient beschouwd te worden.

Uit de rechtspraak van Uw Raad kan worden afgeleid dat bouwwerken kunnen worden beschouwd als een gemeenschapsvoorziening wanneer deze bouwwerken bestemd zijn voor de bevordering van het algemeen belang, ten dienste staan van de gemeenschap, dit is toegankelijk voor iedereen tegen redelijke voorwaarden, waarbij het verder zonder belang is of het initiatief uitgaat van overheidswege dan wel van privéwege (...).

De inrichting van een containerpark is perfect overeen te stemmen met de notie bouwwerken voor openbare diensten en gemeenschapsvoorzieningen, zoals deze notie begrepen wordt bij lezing van de rechtspraak van Uw Raad.

1.9. Ten deze is een containerpark verenigbaar met de algemene bestemming en met het architectonisch karakter van het betrokken gebied, nu uit de motieven van het bestreden besluit blijkt dat de inplanting werd gekozen omdat van alle andere inplantingen deze langs de Hoogstraat de meest geschikte bleek, omdat het woonuitbreidingsgebied in de toekomst niet zou worden aangesneden, waardoor de toekomstige ordening die voortvloeit uit de bestemming van het woonuitbreidingsgebied niet in het gedrang komt en omdat een voldoende breed groenscherm wordt voorzien, onder meer een groenscherm van 15 meter ten aanzien van de dichtste bewoning aan de kant van de Hoogstraat,

zijnde het dubbele van het groenscherm voorzien aan de overige zijden, wat erop wijst dat bij de opstelling van het project wel degelijk werd rekening gehouden met de aanwezige woningen in de buurt om de hinder voor de omwonenden te beperken.

Nu derhalve noch de realisatie van de bestemming van het gewestplan wordt gehypothekeerd door het inrichten van een containerpark dat kan worden beschouwd als een complementaire functie ten opzichte van de woonfunctie en die in directe relatie staat tot de behoeften van deze woonfunctie, en nu door het bestreden besluit visuele maatregelen worden getroffen om het architectonisch en esthetisch karakter van het betrokken gebied niet te schaden, is er ten deze voldaan aan beide voorwaarden waaronder bouwwerken voor openbare diensten en gemeenschapsvoorzieningen kunnen worden ingeplant buiten de daarvoor speciaal bestemde gebieden.

Het middel, in zoverre het inroept dat niet voldaan zou zijn aan de voorschriften van artikel 20 van het inrichtingsbesluit, is ongegrond”;

3.4.2. Overwegende dat de tussenkomende partij in haar toelichtende memorie eraan toevoegt dat de verzoekende partijen een verkeerde voorstelling geven van de aard en de omvang van het containerpark; dat zij verwijst naar de officieuze toelichting bij het koninklijk besluit van 28 december 1972 waarin wordt gesteld dat woonuitbreidingsgebieden reservezones van het woongebied zijn en in deze gebieden het accent eveneens ligt op de woonfunctie “alsmede op alle functies die behoren tot de normale uitrusting van het woongebied” waartoe de meeste van de gemeenschapsvoorzieningen en openbare nutsvoorzieningen in het algemeen thuishoren; dat zij van oordeel is dat de stelling van de verzoekende partijen dat er geen dwingende en absolute noodzaak voor het containerpark zou bestaan irrelevant is, nu artikel 20 van het inrichtingsbesluit van 28 december 1972 dergelijke vereiste niet oplegt;

3.4.3. Overwegende dat de tussenkomende partij in haar “laatste memorie met verzoek tot voortzetting” volhardt in haar stelling dat er geen schending is van artikel 5.1.1. van het koninklijk besluit van 28 december 1972 zoals uiteengezet in haar vordering tot tussenkomst en toelichtende memorie, daar woonuitbreidingsgebied moet worden gebruikt waarvoor het bestemd is, namelijk “wonen -met deze bijzonderheid dat het moet gaan om groepswoningbouw- alsmede voor de functies die behoren tot de normale uitrusting van een woongebied, zoals openbare nutsvoorzieningen”; dat onder verwijzing naar twee arresten van de Raad van State zij betwist dat de vraag naar de bestaanbaarheid van de inrichting met de bestemming woongebied pas relevant is nadat de overheid heeft beslist over de ordening van het gebied; dat, wat de door de verzoekende partijen in hetzelfde middel aangevoerde schending van artikel 20 van het koninklijk besluit van

28 december 1972 betreft, zij nog doet gelden dat deze grief onontvankelijk is, daar deze is gebaseerd op een verkeerde tekst;

3.5.1. Overwegende dat artikel 5.1.1. van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen luidt als volgt :

“De woonuitbreidingsgebieden zijn uitsluitend bestemd voor groepswooningbouw zolang de bevoegde overheid over de ordening van het gebied niet heeft beslist, en zolang, volgens het geval, ofwel die overheid geen besluit tot vastlegging van de uitgaven voor de voorzieningen heeft genomen, ofwel omtrent deze voorzieningen geen met waarborgen omklede verbintenis is aangegaan door de promotor”;

dat in tegenstelling tot hetgeen de tussenkomende partij betoogt, die bepaling geen ruimte laat voor enige appreciatie : zolang niet over de ordening van het gebied is beslist, is het gebied “uitsluitend” bestemd voor groepswooningbouw; dat uit die tekst geenszins kan worden afgeleid dat in een woonuitbreidingsgebied in afwachting van de toekomstige ordening bedrijven, voorzieningen en inrichtingen mogen worden toegelaten voor zover zij verenigbaar zijn met de onmiddellijke omgeving; dat niet wordt betwist dat de bevoegde overheid nog niet heeft beslist omtrent de ordening van het betrokken gebied; dat het perceel derhalve uitsluitend is bestemd voor groepswooningbouw; dat een milieuvergunning voor een containerpark deze bestemming schendt; dat zowel de verwerende partij als de tussenkomende partij ten onrechte artikel 20 van voornoemd koninklijk besluit van 28 december 1972 aangrijpen om de vergunning voor het containerpark toch toe te staan; dat artikel 20 van evengenoemd besluit luidt als volgt :

“Bouwwerken voor openbare diensten en gemeenschapsvoorzieningen kunnen ook buiten de daarvoor bestemde gebieden worden toegestaan voor zover ze verenigbaar zijn met de algemene bestemming en met het architectonisch karakter van het betrokken gebied”;

dat een eenvoudige lezing van deze bepaling tot de conclusie moet leiden dat de aldaar bedoelde mogelijkheid tot afwijking van de gewestplanbestemming alleen betrekking heeft op “bouwwerken”, terwijl het in casu gaat om een milieuvergunning; dat dan ook niet moet worden onderzocht of aan de voorwaarde inzake de verenigbaarheid “met de algemene bestemming en met het architectonisch karakter van het betrokken gebied” is voldaan en of de desbetreffende grieven van verzoekers gesteund op een in het bestreden besluit gedeeltelijk verkeerdelijk weergegeven versie van artikel 20 ontvankelijk zijn; dat het middel in de besproken mate gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt het besluit van de Vlaamse minister van leefmilieu en tewerkstelling van 15 september 1995 waarbij het beroep van Freddy DENUTTE, Willy VAN BEVEREN, Emiel VANDER HEYDEN, Claude PIEPLU en Nadine COPPENS tegen de beslissing van de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen van 23 februari 1995, houdende het verlenen van de vergunning aan de c.v. INTERCOMMUNALE VOOR ONTWIKKELING VAN HET GEWEST MECHELEN EN OMGEVING om een containerpark te exploiteren, gelegen te 2570 Duffel, Hoogstraat z.n., ongegrond wordt verklaard.

Artikel 2.

Dit arrest zal worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als het vernietigde besluit.

Artikel 3.

De kosten van het beroep, bepaald op 495,80 euro, komen ten laste van het Vlaamse Gewest.

De kosten van de tussenkomst, bepaald op 74,37 euro, komen ten laste van de tussenkomende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op vijftientig april tweeduizend en twee, door de VIIe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de HH.	R. STEVENS,	staatsraad,
	E. BREWAEYS,	staatsraad,
Mevr.	A. WIJNANTS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. WIJNANTS.

M.-R. BRACKE.